

АЛИБАБА - ТУЖИБАБА

У једном зоолошком врту сложено су живе многе животиње. И баш зато што су биле сложне, оне нису биле смештене у кавезима, као што то обично бива, већ су имале слободу да се крећу по читавом врту. Наравно, свака врста животиња имала је свој део парка где је живела.

Најмудрији међу свим животињама био је стари бабун кога су звали Деда. Њега су сви веома поштовали и кад год би имали неки проблем, одлазили су код њега да се посаветују. Он би их пажљиво саслупшао и увек би се потрудио да им некако помогне. Захваљујући њему у парку је углавном владала слога.

Један од становника овог врта био је и папагај – тукан по имену Алибаба, али га нико није звао по имену.

Како су га звали питате се? Звали су га – Тужабаба.

А зашто - ускоро ћете сазнати.

Тај папагај, као и сви тукани, имао је веома дугачак кљун и можда баш због тога, волео је свуда да га „забада“. Нарочито је волео да га „забада“ тамо где му није место.

Алибабу је увек све заномало. Занимало га је да ли је мали слон данас добио батине од свога тате зато што се дуго задржао у игри далеко од куће. Занимало га је и да ли је мали орао коначно научио да лети, и да ли је медведица коначно донела на свет мечиће и да ли је, и како је, и да ли је, и како је....

И не само то што га је све занимало, него је све што би видео и чуо, морао одмах да пренесе Деда.

- Деда, Деда – викао би још у лету сав задихан, Неспретни тата ној је опет разбио своје јаје!

- Деда, Деда! Мали нилски коњ ни данас није хтео да се купа!

- Деда, Деда! Лисица и вук су се опет отимали око комада меса!

- Деда, Деда! Лавићи се туку а лав и лавица их ни не гледају!

- Деда, Деда....

И тако из дана у дан Алибаба би облетао по Зоолошком врту, са једног краја на други и гледао ко шта ради.

Мало по мало, становници парка почели су да негодију.

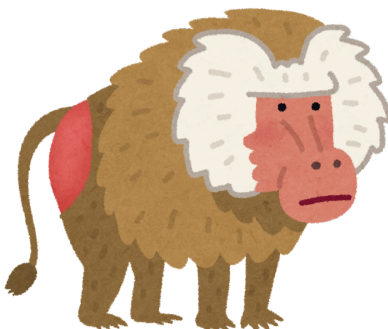
- О тај Алибаба, зашто свуда забада свој кљун!

- Зар не можемо да живимо свој живот на миру?

- Зашто њега све занима?

- Нека гледа своја посла, ако их уопште има.

- Алибаба – Тужабаба, Алибаба – Тужабаба – викале су паткице док су пливале по језерцету.

Ни старог Деду нису занимале све те приче које је слушао од Алибабе. Није ни он желео баш све да зна. Био је већ стар и помало га је све то оптерећивало.

Једно дана, све животиње Зоолошког врта одлучиле су да се нашале са Алибабом, како би га коначно научиле памети.

Договорили су се да тог дана у Зоолошком врту направе читаву збрку.

Почели су да глуме како се свађају, отимају и туку. Младунци свих животиња правили су се како су непослушни, а ној Гаша је кобајаги поразбијао сва своја јаја.

Јадни Алибаба. Није знао шта ће пре да пренесе Деди. Летео је као помахнутао,. Избезумљено је махао крилима и разрогачених очију једва успевао да објасни Деди шта се догађа.

- Деда, Деда! Ној Раша је разбио свих шест јаја.

- Деда! Јелен Мирко роговима насрће на свог малог Дамјана!

Када је Деда схватио да ствар изгледа веома озбиљно, поготово када је у питању јелен Мирко са којим никада није било проблема у Зоолошком врту, и који је увек био веома нежан према свом сину, одлучио је да крене и извиди ситуацију.

Успут је свратио до ноја Гаше и затекао га како мирно лежи крај своје женке која лежи на јајима. Ниједно јаје није било разбијено. Деда је са чуђењем погледао у Алибабу.

- Али, али .. ја сам својим очима видео.... – правдао се Алибаба коме ништа није било јасно.

Када су стигли до куће јелена Мирка, Деда је угледао прелеп приказ. Мирко и његов син Дамјан весело су трчкарали по трави и тек повремено застајали како би се помазили.

Деда је сада већ био љут на Алибабу и строго га је гледао. Свуда око је владао ред и никакав хаос о ком је Алибаба толико галамио није постојао.

- Али како...ја сам стварно видео...

Сав постиђен Алибаба је почео да лети са једног краја на други. Није више ништа видео само је летео.Летео је што је брже могао. Пожелео је да се негде сакрије, али где? Сви су га гледали и гласно му се смејали.

И док је тако слепо јурио, Алибаба је одједном само осетио јак ударац. Његов кљун зарио се посред једног стабла дрвета које од силне брзине и љутње на самог себе, није видео. Од страшног бола завртело му се у глави и он је пао на земљу. Једно време се није ничег сећао. Био је у несвести. А онда је полако отворио очи. Још увек га је болело. Као у магли видео је све животиње како га посматрају. Када се потпуно освестио чуо је свуда око себе:

- Алибаба – Тужибаба! Ха,ха,ха! Алибаба – Тужибаба! Ха, ха, ха!

Од тога дана Алибаба је гледао само своја посла и није „забадао“ свој окрњени кљун тамо где му није место.

Временом су му становници Зоолошког врта опростили и више га нису звали Тужибаба, већ само - Алибаба.

КРАЈ

Аутор: "Свитац"